

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Kutnie z dnia 16 listopada 2017 r. I. A. (1) został uznany za winnego tego, że w dniu 7 sierpnia 2017 r. ok. godz. 18.15 w m-ci Ł., powiatu (...), województwa (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stężeniu alkoholu zmierzającym do 1,70 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, prowadził ciągnik rolniczy W. T. w ruchu lądowym, przy czym był uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy w Kutnie sygn. akt II K 775/14 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. czynu z art. 178a § 1 i 4 k.k. i za to na podstawie art. 178 § 4 k.k. został skazany na karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto na podstawie art. 42 § 3 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, na podstawie art. 43a § 2 k.k. – środek karny w postaci świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej oraz obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w łącznej kwocie 370 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniosła obrońca oskarżonego, zarzucając błędne przyjęcie, że właściwości i warunki oskarżonego nie przemawiają za zastosowaniem wobec niego warunkowego zawieszenia wykonania kary, podczas gdy postawa i dotychczasowy tryb życia uzasadniają przyjęcie, że oskarżony będzie przestrzegać przepisów prawa. Ponadto skarżąca zarzuciła rażącą niewspółmierność kary pozbawienia wolności, będącej karą zbyt surową i nieadekwatną do zarzucanego czynu i zawinienia oskarżonego. Podnosząc opisane zarzuty, obrońca wniosła o zmianę wyroku przez orzeczenie wobec I. A. (1) kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia i zawieszenie jej wykonania na okres dwóch lat próby. Wniosła również o orzeczenie na rzecz oskarżonego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego za obie instancje, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Podniesiony w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary i środków karnych jest niezasadny. Takiej treści zarzut można zasadnie podnosić jedynie wówczas, gdy orzeczona kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, jest nieadekwatna do szkodliwości społecznej czynu i stopnia winy oskarżonego, przy czym chodzi o dysproporcję znaczną, wręcz uderzającą i nie dającą się zaakceptować, a nie o ewentualne drobne różnice w ocenach sądu I i II instancji. Tylko w razie stwierdzenia przez sąd odwoławczy niewspółmierności kary istniejącej w stopniu rażącym w stosunku do popełnionego czynu, dopuszczalne jest uchylenie lub zmiana wyroku na tej podstawie.

W niniejszej sprawie taka sytuacja nie zachodzi, bowiem nie sposób uznać, iż kara wymierzona I. A. (1) przez Sąd I instancji jest w stopniu rażącym niewspółmierna do szkodliwości społecznej czynu i stopnia zawinienia oskarżonego.

Obrońca sformułowała zarzut dotyczący wymiaru orzeczonej kary i środków karnych, kwestionując zasadność wymierzenia oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Analiza uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego prowadzi do wniosku, że Sąd ten pochylił się nad zagadnieniem karygodności popełnionego czynu i słusznie uznał, że była ona znaczna. Sąd odwoławczy podziela zapatrywania Sądu meriti, w których wskazano przyczyny takiej oceny, w tym działanie z bezpośrednim zamiarem (oskarżony kierował zespołem pojazdów w postaci ciągnika i dużej przyczepy, do którego prowadzenia nie miał nigdy uprawnień, w krótkim czasie po wypiciu 2 litrów piwa a wcześniej pił też wódkę), znaczny stopień nietrzeźwości (1,70 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu), uprzednią dwukrotną karalność za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. Dodatkowo trzeba wskazać na fakt, że oskarżony spowodował kolizję z samochodem osobowym i uciekł z miejsca zdarzenia.

Trzeba zgodzić się z konstatacją Sądu I instancji, że przyznanie się do winy przez oskarżonego (tak samo jak wyrażenie skruchy) nie może zostać poczytane za fakt szczególnie wpływający na ocenę postawy I. A. (1) wobec niewątpliwych dowodów jego winy. Zastosowanie środków karnych w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz świadczenia pieniężnego w kwocie 10.000 złotych, stosownie do treści przepisów art.

42 § 3 k.k. oraz 43a § 2 k.k. ma charakter obligatoryjny, przy czym kwota świadczenia pieniężnego ustalona została na minimalnym prawnie dopuszczalnym poziomie. Trafnie Sąd Rejonowy wskazał, że nie występują w tej sprawie żadne szczególne okoliczności, które pozwalałyby na przyjęcie, że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniający odstępnie od orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia pojazdów. Wskazywana przez I. A. przyczyna kierowania pojazdem w stanie nietrzeźwości nawet w najmniejszym stopniu nie usprawiedliwia naruszenia obowiązującego prawa. W kontekście samej kary orzeczonej względem I. A. (1) należy uznać, że jest ona w pełni adekwatna do okoliczności sprawy i wagi popełnionego czynu, a przy tym zapewni dostatecznie silne oddziaływanie wobec oskarżonego oraz wobec społeczeństwa. Zastosowanie wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności nie było w tej sprawie możliwe wobec obowiązującej w dacie czynu treści art. 69 § 1 k.k. W świetle tego przepisu sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności. Warunki te muszą być spełnione łącznie a w przypadku I. A. (1) nie był spełniony żaden z nich. Dodatkowo wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Argument obrońcy, iż oskarżony swoim dotychczasowym postępowaniem wykazał, że można wobec niego przyjąć pozytywną prognozę kryminologiczną, nie ma żadnego pokrycia w realiach sprawy. Wystarczy przypomnieć, że I. A. był już dwukrotnie skazany za kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania, co nie powstrzymało go od popełniania kolejnych takich czynów, a obecnego przestępstwa dopuścił się w okresie próby w związku ze skazaniem w sprawie Sądu Rejonowego w Kutnie sygn. akt II K 775/14.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał wniesioną apelację za niezasadną i utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., uznając, że z uwagi na konieczność odbycia kary pozbawienia wolności i obowiązek zapłaty świadczenia pieniężnego ich uiszczenie, nawet w części, byłoby dla I. A. (1) nadmiernie uciążliwe.

Zawarty w apelacji obrońcy wniosek o orzeczenie na rzecz oskarżonego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego z wyboru za obie instancje, nie znajduje żadnego uzasadnienia w obowiązujących przepisach.